

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Petro Composteslano Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

PETRO COMPOSTELLANO
Archiepiscopo.

Epist. 103.
Decernit episcopatus Vlixbonensem & Elborensis esse subiectos Archiepiscopo Compostellano.

Vide Marianū lib. 10. Rer. Hispan. 6. 5.

IN causa duorum episcopatum, videlicet Vlixbonen. & Elborensis, quæ inter te ac venerabilem fratrem nostrum Bracaren. Archiepiscopum vertebatur, cujus examinationem plenariam, solâ sententiâ sedi apostolicæ reservatâ, felicis recordationis Urbanus Papa prædecessor noster Vicedomino Brixienfi & Magistro I. Bergomen. commisit in Hispaniam destinatis, te coram ipso Vicedomino, altero jam collega post citationem defuncto, contra dictum Archiepiscopum in initio proposuisse cognovimus quod Bracaren. Archiepiscopus post litteras citationis receptas, post appellationem & inhibitionem à te interpositas ne in prædictis episcopatibus aliquid in tuum præjudicium attentaret, electos illius temporis consecravit. Vnde te offensum graviter querebaris. Vbi à te nihilominus fuit propositum contra ipsum, quod ante invasionem barbaricam Vlixbona & Elbora civitates ad Emeriten. metropolim pertinebant; sed ea postmodum captivata, & ipsæ cum ea captivæ fuerunt, donec dignitas ejus cum omni jure suo in Compostellanam Ecclesiam est translata. Dictæ quoque civitates Christianorum cultui sunt faciente Domino restitutæ: de quibus usque ad tempora jamdicti prædecessoris nostri non fuit in dubium revocatum quin ad Compostellanam Ecclesiam pertinerent; licet Rex Portugal. ad suggestionem Bracaren. Ecclesiæ jus Ecclesiæ Compostel. pluries molestarit: pro cujus prohibitione secundus Elboren. electus in tantum distulit consecrari, quod absque consecratione decessit: cujus successor, & tertius Vlixbonen. electus, præfato Rege vivente non fuerunt ab aliquo consecrati. Hujus autem violentiam successor filius superavit, cogens Bracaren. Archiepiscopum, cogi volentem, ut jamdictos electos, quod pater nunquam fecerat, consecraret. Contra quod ex parte tua prius fuerat ad sedem apostolicam appellatum: à qua commissionem, de qua præmissimus, impetraras; proponens coram dicto Vicedomino Brixien. te illos duos episcopatus possidere ac possidisse, atque ad tuam ipsos Ecclesiam pertinere; petens nihilominus ut Bracaren. Archiepiscopus tibi de illatis inju-

riis satisfaceret, & cohiberetur de cetero ne in prædictis episcopatibus te liberè uti jurisdictione metropolitana impediret, quos ad Ecclesiam tuam indubitatè spectare per apostolicæ sedis privilegia, Concilia quoque, divisiones, & historias, & publicam famam, sicut in causa quatuor episcopatum feceras, ostendere nitebaris; parte altera respondente Bracaren. Ecclesiam illos duos episcopatus & possidere tunc & ab eo tempore possidisse quo per gratiam Dei & virtutem A. Regis Portugalen. duæ civitates prædictæ de manu paganorum fuerant liberatæ, atque ad cultum fidei Christianæ per Bracaren. Archiepiscopi prædicationem reductæ, & jure suo sic usum Archiepiscopi Bracaren. asserere tibi aliquatenus injuriam non fecisse. Ex his ergo circa injuriarum possessionis & proprietatis articulos intentionem tuam asserere esse fundatam, & ad singulos articulos partem alteram respondisse; ad injurias quidem & possessionem expressè, ad proprietatem verò latenter; cum juxta canonicas sanctiones quicunque ad suam cathedram pertinentia loca lucrari negligunt in catholicam unitatem, si post tempus canonicum id moniti non effecerint, ad eum perveniant qui poterit ea sua prædicatione lucrari. Porrò Bracaren. Archiepiscopus respondebat, quod cum in præmissis iudicio satisfactio tantum injuriarum petita fuisset, & ut cohiberetur Archiepiscopus Bracaren. ne impediret te uti jurisdictione metropolitana in illis duobus episcopatibus, sicut ex forma libelli conjicitur manifestè, profectò nec proprietatem nec possessionem ab eo jam petere poteris in præsentis iudicio, præsertim cum te diceres possessorem. unde proprietatem vel possessionem ab eo petere non valebas, quæ non nisi à possidentibus repetuntur. adjungens quod etsi ad proprietatem vel possessionem aliquid pertinens à parte sua coram nobis fuerit allegatum, cum jus suum fuerit protestata, non debebat in ejus dispendium redundare. Interdictum quoque Vti possidetis, quod in hoc casu locum videbatur habere, cum utraque partium se possidere diceret, tibi non competere proponebat, cum te, sicut dicebat, non probaveris possessorem, nec interdicto illo alius agere valeat quam possessor: in quo ille debet per sententiam obtinere, qui

16. q. 3. Cap. Placuit.

nec vi, nec clam, nec precario ab altero possidet. Tu verò possessionem Ecclesie tuæ multipliciter ostendere satagebas, tam per confessiones adversæ partis, quam per electorum & Episcoporum recognitiones & professiones, & obedientiam eorundem, quam etiam per executiones Rom. Pontificum. quæ singula tam instrumentis quam testibus assererebas esse probata. Interrogatus enim in iure G. Bracaren. Archiepiscopus proximus antecessor istius, si credebatur aliquem prædecessorum suorum hos episcopatus aliquando possedisse, respondit: Quidam dicunt sic, quidam non, & ideo nescio quibus credam. & addidit postea: Nec inde certus sum, nec incertus. Quæ verba in id eum videbantur inducere, ut nullum prædecessorum suorum crederet possedisse. Primus autem post liberationem Vlixbonen. Episcopus G. nomine, necnon & Alvarus successor ipsius, professionem fecerunt in scriptis & etiam manualemente Compostellan. Archiepiscopo, & ei sicut Metropolitanano suo reverentiam & obedientiam impenderunt. Tertius quoque, qui superest, dum adhuc esset electus, idem cum tota sua Ecclesia recognovit, veniens ut confirmationem electionis & munus consecrationis reciperet ab Archiepiscopo memorato, nisi de medio ferè itineris per prohibitionem Regis sui fuisset ad propria revocatus; sicut per multos testes assererebas esse probatum. Executiones quoque Rom. Pontificum, videlicet Alexandri, Lucij, & Celestini, qui possessionem quam te habere, licet cum perturbatione, credebas, declarare voluerunt, demonstrant quòd te in plenum jurisdictionis usum inducere curaverunt, facultatem tibi liberam tribuentes suspendendi, excommunicandi, & electionem cassandi, præcipientes etiam sententias à te latas inviolabiliter observari, sicut in eorundem litteris continetur. Pro jurisdictionis autem executione liberè obtinenda in Elboren. episcopatu punitus est Bracaren. Archiepiscopus in episcopatibus Gallæciæ tibi per sedem apostolicam assignatis, sicut in litteris bonæ memoriæ Alexandri Papæ contineri dicebas. Ex litteris etiam Vlixbonen. Episcopi, quas ostendebas bullatas, ostendere nitebaris quòd Elboren. Episcopus sententiam à te latam in ipsum inceperat observare. Bracaren. autem Archiepif-

copus respondebat professiones prædictas non esse per testes approbatas, quandam ipsis testibus de ratione temporis impossibilitatem objiciens, asserens etià quòd per professiones huiusmodi clam ignorante Bracaren. Archiepiscopo factas non potuit Ecclesia Bracaren. sua possessione privari; cum & quædam earum factæ fuisset probentur cum Vlixbonen. Episcopus exulabat; possessionem suam multò plenius & efficacius satagens comprobare, cum omnes Episcopi à liberatione civitatum illarum in illis duobus episcopatibus per Bracaren. Archiepiscopum fuerint consecrati, qui ei tanquam suo Metropolitanano reverentiam & obedientiam impenderunt, venientes ad Concilia Bracaren. tanquam proprii suffraganei, & querelas suas coram eodem Archiepiscopo proponentes, sicut per multos testes assererebat & tuæ partis quædam etiam instrumenta sufficienter esse probatum. Litteras autem bonæ memoriæ Celestini Papæ prædecessoris nostri super eodem negotio pro te contra Bracaren. Ecclesiam impetratas in nullo sibi posse præjudicare dicebat, cum lite pendente fuerint impetratæ, quando non licet etiam supplicare. Tu verò præter præmissa fortius allegabas quòd cum G. Bracaren. Archiepiscopus & M. Canonicus & Clericus tuus olim essent in præsentia bonæ memoriæ Alexandri Papæ prædecessoris nostri pariter constituti, eodem M. Clerico tuo firmiter proponente quòd Bracaren. Archiepiscopus plures de suffraganeis tuis, & præcipuè Vlixbonen. & Elboren. Episcopos, occupaverat, dictus Archiepiscopus è contra respondens asseruit quòd præfatos Episcopos nullatenus detineret, nec ab eis obedientiam vel reverentiam aliquam exigeret, nec etiam quomodolibet impediret quòd minus tibi & Ecclesie tuæ obediant & subjectionem impendant. Adjecit etiam quòd cum nobilis vir Dux Portugalen. civitatem Elboren. cepisset, ne in paganismum rediret, instantia ejus... prædecessor suus ibidem Episcopum consecravit, sed tamen ab eo nullam obedientiam vel reverentiam requisivit, immo ut Ecclesie Compostellanæ obediret mandavit: qui nondum propter paupertatem, & quia nimium remotus est, ad tuam accessit Ecclesiam. De aliis verò episcopatibus quos idem M. Clericus

tuus dicebat ad tuam Ecclesiam pertinere dixit quòd ad Ecclesiam suam spectant, & sibi jure metropolitico debent subesse, & super hoc privilegia Rom. Pontificum multa produxit. Cùmque ab eodem nuncio tuo idem prædecessor noster instantius requisisset si qua exinde privilegia Ecclesia tua haberet, & ipse asseverasset se id omnino nescire, statuit ut Episcopi quos Bracaren. non recognovit ad te pertinere, asserens ad Ecclesiam suam ipsos spectare, ei & Ecclesie suæ, quousque hoc judicio diffiniretur, obedientiam & reverentiam impendant, & ipse prædictos duos Episcopos liberè tibi & Ecclesie tuæ obedire permittat. Licet autem Bracaren. Archiepiscopus contra prædictas litteras allegaret quòd illa confessio sibi præjudicare non poterat, cùm in jure facta non fuerit, eò quòd præfatus M. non procurator aut responsalis, sed Canonicus tantum & Clericus in illis litteris appellatur, quia tamen sæpèdictus Bracaren. Archiepiscopus illas litteras impetravit, & eis pro se usus est in judicio, magnùmque de illis commodum acquisivit, & tu quod per eundem M. Canonicum & Clericum tuum super hoc factum fuit ratum habes & approbas, (unde jam ille non potest objicere quòd nullus pro parte tua ibi fuerit procurator. Nam & quod per falsum procuratorem agitur in judicio valet utique, si postea per dominum approbatur, tum etiam præsumendum sit pro facto Rom. Pontificis. Vnde conjicitur quòd coram Alexandro Papa, qui statutum illud emisit, lis fuerit contestata) Nos attendentes quòd forma petitionis, quam tu in hoc judicio porrexisti, eadem est cum forma constitutionis quam dictus prædecessor noster Alex. Papa fecisse probatur, cum forma quoque aspectionis, quam Bracaren. Archiepiscopus coram eodem Alex. fecisse dignoscitur, super quo testes in hoc judicio producti fuerunt, & attestaciones etiam publicatæ, necnon & super ipsis attestacionibus disputatum, rationibus & allegationibus utriusque partis diligenter auditis & cognitis, attestacionibus quoque ac instrumentis visis & intellectis, habito fratrum nostrorum consilio de communi deliberatione decernimus & sententialiter diffinimus ut Bracaren. Archiepiscopus vel Ecclesia Bracaren. nullatenus te vel Ecclesiam Compustellan. impediat quòd mi-

nus in prædictis duobus episcopatibus plenè ac liberè jurisdictionem metropolitica valeas exercere. Nulli ergo. &c. diffinitionis &c. Datum Laterani VI. Nonas Julij.

CANTVARIENSIS
Archiepiscopo.

IN tantum peccatis exigentibus corda quorundam simoniaca pravitas depravavit, ut in exterminium canonicæ sanctionis, & elusionem quodammodo divini judicij, lucris turpibus inhiantes, ac dicentes in corde suo, *Non est Deus*, simoniam sub honesto nomine pallient, quasi mutato nomine culpa transferatur & pœna. Verùm nec Deus secundum Apostolum irridetur, nec tales Simonis sectatores, etsi temporalem in præsentibus forsan eludant, in futuro pœnam effugient sempiternam, cùm nec honestas nominis criminis malitiam palliabit, nec vox poterit abolere reatum. Sanè pervenit ad audientiam nostram quòd cùm olim quidam suffraganei tui pro christumate contra canonicas sanctiones certam accipere consueverint pecuniæ quantitatem, metuentes pœnam canonicam, & correctionem tuam eludere cupientes, tempus faciendæ solutionis anticipant, recipientes in media quadragesima quod recipere consueverunt post Pascha; & ut causam accipiendi dissimulent, nomen etiam variarunt, denarios, quos prius chrismates, secundo paschales dicebant, consuetudinem mediæ quadragesimæ nuncupantes. Quidam verò nec tempus solutionis nec solvendorum nomen in aliquo variarunt, veterem per omnia consuetudinem imitantes. Quia verò expressius exprimit venditionis speciem qui prius percipit pretium quam rem conferat pretiosam, quam qui tempus recipiendæ mercedis dissimulando distulerit, & dissimulaverit differendo, licet utrumque in talibus periculosum existat, cùm gratis gratia conferenda sit ne ipsam contingat & rem & nomen gratiæ demereri, fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus & districtè præcipimus quatenus auctoritate nostra fretus & tua taliter excessus corrigas supradictos, suffraganeos tuos & eorum officiales monitione præmissa per censuram ecclesiasticam sublato appell. obstaculo à tam illicita exactione compescens, quòd ad nos de cetero

Epist. 104.
Adversus Simoniacos.
Cap. In incantum. De simonia